— Тъй... търсѣхъ Вълка, ама хубаво стана, че сте и вие . . .

И изведнъжъ Тончо млъкна.

— Казвай де! — рече нетърпеливо Мандьовъ.

— Такова... ти Вълко, знаешъ ли за сестра си?

— Че сж я пердашили ли?

— Бре... майка имъ мръсна! — тюхна Тончо... Нѣмаше ме тамъ, а то инъкъ, щѣхъ да свѣтя маслото на нѣкого... А сега... да обадя ли за оная работа . . . дойдохъ да питамъ. . .

— За коя работа?

— Па тамъ... И Тончо махна съ ржка. — Тѣ си мислятъ, че булката... Латинка де... че тя е казала за Ялънъ кория... Та дойдохъ да питамъ, да кажа ли, че съмъ азъ... защо да страда момичето заради мене. . .

— Слушай! — рече твърдо Вълко. — Никому думица. . . Латинка тази вечерь си дойде. . . Азъ нѣма да я пусна вече у тѣзи звѣрове... Но ти се варди... Ако Жанката угади, като куче ще те застреля. . .

— Да има късметъ! — скръцна Тончо.

— Никакъ ли не сж се усъмнили въ тебе? — обърна се Дечо.

— Никакъ... Одеве... като се върнахъ отъ люцерната... дойде Желѣзко... Утре вечерь младежитѣ имъ... сговориститѣ де, щѣли да се събератъ у Настрадиновъ Найдя... та Желѣзко ми каза да ида и азъ... готвятъ се за въ недѣля...

— Какво?

— За събранието... То, дума Желѣзко, нѣма да имъ го разрешатъ отъ общината, ама ако го направятъ, ние, дума, ще имъ дадеме да се разбератъ. . .

— Я гледай ти — рече Ганю Ганевъ.

— Страхъ ме е, — продължи Тончо, — да не